

Årsberetning for Den Danske Israelsmission Løsning den 13. april 2002

Af formanden, Kai Kjær-Hansen

Vi vil – som vi plejer – begynde med at mindes de venner af Den Danske Israelsmission, som siden sidste årsmøde er afgang ved døden, heriblandt Lars M. Nielsen, tidligere landsstyremedlem og næstformand. Jeg vil derfor bede forsamlingen rejse sig og i et øjeblik i stilhed mindes disse venner af Israelsmissionen. *Æret være deres minde!*

Israel i krise

Tirsdag aften den 16. april indledes fejringen af den jødiske uafhængighedsdag. Det er – efter den jødiske kalender – 58 år siden Israel blev erklæret for selvstændig stat. Megen fejring bliver der vist ikke i Israel på denne *Yom Haatzmaut* under de nuværende politiske omstændigheder. Om palæstinensiske ekstremister vil ”fejre” dagen med at sende et par ekstra unge ikklædt bombelaster ind i israelske byer eller busser – og med død og lemlæstelse til følge – kan man frygte. Her i Danmark lægger den igangværende konflikt i Israel også en vis dæmper på fejringen af Israels uafhængighed.

Staten Israel er under pres og i krise. For venner af Israel og af Israelsmissionen trænger mismod sig let på – måske endog håbløshed. I en sådan situation gælder det om at holde hovedet klart. Og stadig have hjerte for det, der er vores opgave, nemlig at være med til at bringe evangeliet til det jødiske folk. Som kristne her i landet kan have forskellige politiske opfattelser og stemme på forskellige politiske partier, kan kristne også have forskellige opfattelser af, hvordan krisen i Mellemøsten bedst løses. Den Danske Israelsmission har ikke ét officielt syn herpå.

Personligt håber jeg stadigvæk på fred i Mellemøsten. Indrømmet: lige nu har jeg ikke meget at have dette håb i. Men jeg har heller ikke noget alternativ. Der er *ikke* noget alternativ til håbet, bortset altså fra håbløsheden. Og jeg mener *ikke*, at der gives et specifikt *kristent* svar på problemerne. Både den palæstinensiske terror og de israelske gengældelsesaktioner går ud over uskyldige mennesker. Også en del jøder her i Danmark eller med dansk tilknytning er af den mening, at den israelske hær er gået for vidt. Tidligere chefredaktør for Politiken, Herbert Pundik, kalder i en artikel i tidsskriftet *Jødisk Orientering* – skrevet i anledning af den israelske uafhængighedsdag – ligefrem krigen for ”Den unødvendige krig”. Han skriver bl.a.: ”Den krig vi nu er vidne til er unødvendig og dobbelt tragisk fordi den er tabt på forhånd, uanset hvor mange palæstinensiske terrorister eller guerillasoldater der kan blive uskadeliggjort og uanset hvor store ødelæggelser den israelske hær kan tilføje det palæstinensiske hjemmestyres installationer. Krigen er tabt fordi dens politiske formål ikke er realistisk.”

Hvorfor er krigens formål ikke realistiske? Ifølge Pundik, fordi Sharon kun vil tilbyde palæstinenserne en ministat på ca. 10 procent af det tidligere Palæstinas territorium, dvs. landet mellem Middelhavet og Jordanfloden. Og denne stat skal bestå af kantoner, isolerede øer, separeret fra hinanden, hvor israelerne kontrollerer vejnettet. For Pundik er det ingen farbar vej til fred. Han mener, at israelerne har bragt sig selv i en fælde ved at stemme Sharon til magten. Krigen drejer sig ikke om Israels eksistens, men er i sidste instans en krig for de israelske bosættere. ”Den eneste løsning,” siger Pundik, ”er en tostatsløsning, israelsk tilbagetrækning fra 95% af de besatte områder, nedlæggelse af ca. 100 bosættelser, udveksling af territorium til erstatning for de områder,

det palæstinensiske hjemmestyre må afgive, hvor der bor ca. 75% af alle de israelske bosættere. Jerusalem, som skal bevares som én samlet by, hjem for to hovedstæder.”

I alt væsentligt er jeg enig med Pundik. Nogen vil givetvis kalde denne løsning for naiv. At den bliver svær at implementere, behøver man ikke at være profet for at se. Uden virkelige indrømmelser fra begge sider ingen bedring. I alle lejre – blandt muslimer, jøder og kristne – er der ekstremister, der ikke vil acceptere sådanne indrømmelser. Vinder de frem, bliver håbet om en varig fredsløsning mindre og mindre.

Jacques Blum, formanden for Mosaik Troessamfund, udtrykker i sin formandsberetning for 2001, at Mosaik Troessamfunds ”sympati ikke ensidigt går til den israelske side.” Og jeg gør gerne hans ord til mine, når han fortsætter med følgende ord: ”Den vold, der påføres det palæstinensiske folk, smerter os i lige så høj grad. Vort ønske er en fred, der sikrer selvbestemmelse for begge parter og sameksistens med gensidig respekt. Gid den var inden for rækkevidde.”

I stedet for at kaste os ud i eskatologiske spekulationer om endetiden skal vi øve os i at se begge de stridende parter som mennesker, der er skabt i Guds billede, og sige nej til enhver form for dehumanisering af den ene part.

Arbejdet i Israel

Den nuværende intifada, der har varet 19 måneder, har medført, at turister holder sig borte fra området. De tre danske rejsebureauer, der annoncerer i Israelsmissionens Avis, nemlig Agri Rejser, Felix Rejser og Unitas Rejser ved udmærket, at de i disse tider ikke får noget for deres annoncepenge. Men ved stadig at annoncere og forsøge at arrangere rejser holder de på deres måde også fast i håbet om, at situationen på et tidspunkt *må* ændre sig til det bedre. Også studerende udebliver. Her i foråret har eksempelvis Det Svenske Institut i Jerusalem aflyst sine studieprogrammer. Det samme gælder Jerusalem University College samt det katolske institut Ratisbonne. Også kursusvirksomheden for internationale studerende på Caspari Center er mærket. Dog kunne Bodil F. Skjøtt her i første uge af april – og i Caspari Centrets regi – gennemføre et kursus med japanske teologistuderende fra det lutherske præsteseminarium i Kobe. Men det ændrer intet ved tendensen.

Bibelbutikken i Jaffo, som vi støtter og som får en pæn del af sine indtægter ind ved salg til udlændinge, er økonomisk hårdt trængt. Det danske kirkearbejde er også mærket af krisen, hvilket jeg vender tilbage til. Men lad os nu på trods af terror og gengældelse vende os mod et par arbejdsområder i Israel, hvor livet – trods alt – skal leves. Også når man er gammel. Jeg tænker på Ebenezer-hjemmet.

Ebenezer-hjemmet

Ebenezer-hjemmet i Haifa, det kombinerede pleje- og alderdomshjem, har Den Danske Israelsmission støttet siden dets indvielse i 1976. Og det gør vi fortsat – med penge og volontører. I første halvdel af 2001 arbejdede Pernille Dollerup-Jensen på hjemmet. Hun fik i foråret 2001 følgeskab af Carina og Jens Arne Mikkelsen. Efter sommerferien 2001 var der tre volontører, nemlig Lone Maria Hansen, Karina Stjær Hansen og Martin Vestergaard, og her i første del af 2002 er der to, nemlig Annette Kjær Lassen og Elisabeth Karen Nielsen. Jeanette Wind, som egentlig skulle arbejde i Bibelselskabets regi og som vi har haft som associeret volontør, blev af sine norske foresatte beordret til Haifa, hvor hun så nogle uger har været volontør på hjemmet.

Ebenezer-hjemmets beboere er overvejende messianske jøder, men der er også plads til arabiske kristne. Uanset den politisk tilspidsede situation skal hjemmet fungere og beboerne have deres pleje. Og det har de indtil nu fået. Det første nyhedsbrev fra hjemmet i år, som lige er kommet, har jeg lyst til at citere fra, for det viser, at livet både kan – og skal – leves til trods for den betændte politiske situation. I brevet, skrevet af souschef Johnny Khoury fortælles bl.a. om purimfesten, hvor mange af de ældre beboere havde klædt sig ud, mens ”volontørerne fløj omkring som hvidklædte engle der sang og gjorde tjeneste ved bordene”. Om disse ”engle”, volontørerne fra forskellige lande, skriver Khoury – og jeg citerer: ”Vi takker inderligt Gud for de fantastiske volontører, som kommer og trofast udfører deres job nogle måneder. Specielt i disse urolige tider, hvor mange ikke kommer til Israel af frygt for hvad der kan ske, er det flot, at vi ikke mangler hjælp. Deres nærvær er et vidnesbyrd om, at de har set behovet for hjælp, og at de er her er et stærkt vidnesbyrd om sand kærlighed og trofast omsorg for deres brødre og søstre i Israel”.

Som antydnet er der blandt beboerne også arabiske kristne. Den sidst ankomne beboer er en arabisk kvinde fra Nazaret. Forud for hendes ankomst skriver Khoury: ”Når hun kommer og skal vænne sig til livet sammen med os andre, beder vi jer om at huske hende og os alle. At Gud vil hjælpe hende til at føle sig hjemme og få venner og fællesskab med de troende, som er her. Hvilket vidnesbyrd det er, at jøder og arabere her på Ebenezer-hjemmet lever side om side og lovpriser Gud med et enstemmigt hjerte.”

Lad os – alle genvordigheder til trods – glæde os over det missionsarbejde, der udføres på Ebenezer-hjemmet. Og lad os bede om, at vi også efter sommerferien kan sende et par danske volontører til Haifa. Lige nu har vi ingen ansøgninger. Jeg håber, de kommer fra et par unge, som også i urolige tider vil tage imod kaldet til at tjene ældre messianske jøder og arabiske kristne.

Og hermed er vi kommet til forsoningsarbejdet Musalaha.

Forsoningsarbejdet Musalaha

I sommeren 2001 tog vi afsked med vores Musalaha-volontør Anna Margrethe Christensen. Hun blev afløst af Maria Søgård i efteråret 2001, og her i foråret arbejder Maria Kiilerich Toustrup som volontør ved Musalahas kontor i Jerusalem. Det forsoningsarbejde, som Musalaha udfører mellem messianske jøder og palæstinensiske kristne, er naturligvis også påvirket af den politiske situation. Dog kunne et par hundrede kvinder så sent som i februar måned samles i Galilæa til en forsoningskonference. I påsken lykkedes det en lille gruppe fra Israel at mødes i Jordan. Og 11 familier og deres børn, næsten 100 mennesker, er lige kommet hjem fra Holland, hvor de talte forsoningens sag.

En baptistpræst i Gaza tænder et lille lys i mørket med følgende ord i et interview til Den Norske Israelsmissions blad. På spørgsmålet om det i den nærværende situation er vanskeligt at forkynde evangeliet om kærlighed og tilgivelse, svarer han: “Det skyldes alene Guds nåde, at jeg ikke er endt i håbløshed og had. Det ville ellers på mange måder være det naturligste at gøre i en sådan situation. Men hvis du søger kærlighed, så vil du også finde retfærdighed. Gud giver os håb og opmuntrer os. Når vi føler os små og hjælpeløse og isolerede her i Gaza, så ved vi, at vi trods alt er del af Guds store familie.”

Med vores støtte til dette vigtige forsoningsarbejde mener vi ikke, at vi er kommet ud på et sidespor som Israelsmission. Tværtimod er vi med til at opmuntre Jesus-troende jøder og palæstinensere til at fortsætte den vanskelige forsoningsproces. Begge parter presses til at give op eller lade sig fylde

af had. Men de og vi er sammen med i ”Guds store familie”. Det forhold vil vi gerne i Den Danske Israelsmission være med til at fremme og støtte.

Arbejdet blandt danskere i Israel

Jan og Vicka Mortensen, vores præstepar i Israel, fortsætter arbejdet blandt danskere i Israel. Vi er glade for samarbejdet med Dansk Kirke i Udlandet (DKU) og deres fortsatte støtte. Hvad enten det gælder vort præstepar med deres lille Katja eller vore volontører, er vi taknemlige for, at de er blevet på deres poster under disse vanskelige forhold.

Den politiske situation i Israel har ført til et dramatisk fald af unge danske volontører, der rejser til Israel med det formål at arbejde på forskellige institutioner i Jerusalem. Naturligvis har dette også påvirket det danske kirkearbejde i Israel og dermed også præsteparret Vicka og Jan Mortensen og deres arbejdssituation. Vi kan beklage denne udvikling, men ikke markant ændre den. Det er kræfter uden for os, der bestemmer.

I foråret 2001 tog vi afsked med kirkevolontør Marianne Leer. Hun blev i løbet af sommeren afløst af Lisbeth og Christian Rasmussen. Herefter tog Britta Søes over indtil slutningen af februar 2002. I denne omgang er hun den sidste kirkevolontør, idet landsstyret har besluttet ikke at sende en ny nu, da der kun er meget få *unge* danskere at arbejde iblandt.

Men fastboende danskere er der i området. Derfor holder Jan Mortensen fortsat dansk gudstjeneste, om end det nu ikke sker hver uge, som i de gode tider, men en gang om måneden i Johanitterkapellet i Den Gamle By i Jerusalem samt ved de kristne højtider. Desuden indbydes til andagter i præsteboligen de lørdage, hvor gudstjeneste ikke afholdes. Åbent-hus-arrangementerne tirsdag aften fortsættes også – om end deltagelsen heri er lille.

Vi mener, at der er en stor positiv signalværdi i at have vores præstefamilie i Jerusalem.

De anførte forhold har bevirket, at Jan Mortensen i højere grad end hidtil kan lade sig involvere i det lokale arbejde. Han har tidligere holdt internationale gudstjenester i Immanuel Church i Jaffo og stilles nu til rådighed for flere af slagsen i det samarbejde, vi har med de øvrige nordiske Israelsmissioner. Vicka Mortensen, som i årets løb har fået en deltidsansættelse gennem Scripture Union, hvor hun skal skabe interesse for bibellæsning blandt russisk-talende jøder, har sideløbende hermed og på frivillig basis været teamleder for det internationale studenterarbejde. I dette har Jan Mortensen deltaget som bestyrelsesmedlem. Vi har nu stillet ham til rådighed for dette arbejde, således at han kan bruge betydeligt mere af sin tid til dette såvel som til kontakten med messianske menigheder.

I denne forbindelse skal nævnes, at Vicka og Jan Mortensen – samt de øvrige danske volontører – medvirkede i et stort evangelisationsfremstød i Jerusalem i februar måned. Søndag den 10. februar delte 206 frivillige fra messianske menigheder og andre organisationer i Jerusalem omkring 90.000 brochurer ud – med et tilbud om at modtage en video, der skildrer Jesu liv ud fra Lukasevangeliet. Vicka Mortensen, der har russisk som modersmål, var en af dem, der passede telefon og besvarede henvendelser fra russisk-talende. Det er endnu for tidligt at gøre regnskabet op for dette fremstød i Jerusalem. Men ser man fx på en lignende kampagne i Haifa i 2001, hvor omkring 100.000 brochurer blev uddelt, var der 2.200 der bestilte videobåndet. Og ikke nok med det. Over 100 af disse personer er siden blevet tilknyttet en messiansk menighed i området.

Sådanne tiltag er også lys i mørket.

Vi lægger vores præstefamilie og volontører hen til vore – og deres – venners forbøn. At de må bevare frimodigheden i en vanskelig hverdag. At de må fortsætte med at tænde lys blandt danskere, jøder og palæstinensere. Og selv føle sig trygge – trods alt.

Østen kalder

Den Danske Israelsmission har gennem sin 117-årige historie virket forskellige steder: i Østeuropa, Nordafrika, Frankrig, Israel og så her i Danmark – noget vi i små glimt skal høre nærmere om ved dette årsmøde. Nu til efteråret vender vi os sammen med andre Israelsmissionsselskaber mod Østen.

I Østen bor der ganske vist ikke mange jøder, men der kommer mange israelske jøder på besøg. Ikke mindst unge israelske jøder på deres jordomrejse efter endt militærtjeneste. En del af disse vender tilbage til Israel med Østens mystik og religion i deres bagage. Vi vil gerne være med til at møde dem med evangeliet, når de er på rejse i Østen.

Planen går ud på at sende et internationalt team af Jesus-troende unge til Østen. Dette team på forhåbentlig 6-8 personer skal findes i messianske menigheder i Israel og i Israelsmissioner andre steder i verden. Teamet skal rejse rundt i Indien og Nepal i fire måneder og har som formål at komme i samtale med israelere på rejse.

Det er Israelsmissionens generalsekretær, Heinrich Pedersen, der har været initiativtager til dette projekt, som har fået navnet *Western Jews in the East*. Andre Israelsmissioner rundt omkring i verden er kommet med i det. Det er ikke meningen, at Den Danske Israelsmission i fremtiden skal styre dette projekt. Målet er, at der sammensættes en international gruppe, som i fremtiden vil tage udfordringen op til at formidle evangeliet om jøden Jesus til jødiske unge på rejse i Østen.

Om alt går vel, kan det første team samles til et fire-ugers introduktionskursus i Jerusalem i begyndelsen af september måned. Dette kursus har Caspari Center ansvaret for. Vi håber naturligvis på, at der i dette første team også er dansk deltagelse.

Økonomi

Israelsmissionens budget for året 2001 var på lige ved to millioner kroner. Vi havde budgetteret med et underskud på 66.100 kroner. Det økonomiske resultat blev et underskud på 70.200 kroner. Selvfølgelig kunne det have været bedre, men det kunne også have været langt værre, når man ser på, hvordan alle landets missionsselskaber slås med at få økonomien til at hænge sammen i disse år. I maj-nummeret af Israelsmissionens Avis vil regnskabet blive offentliggjort, ligesom der også ved dette møde er kopier af regnskabet for dem, der måtte ønske det.

Her skal jeg udtrykke landsstyrets store tak til Israelsmissionens venner for de gaver, der er tilsendt missionen. Som et lille missionsselskab er vi taknemlige for både store og små gaver. De små kan vi ikke undvære! Vi er glade for, at der fortsat er venner af Israelsmissionen, der rundt omkring i sognene arrangerer møder og foredrag, hvor temaet er Israelsmission. Vi er taknemlige for, at der er venner, der er med i basararbejde, sælger lodsedler eller vore ikon-kort, fremstillet på basis af søster Abrahams, alias Kirsten Stoffregen Pedersens, smukke ikoner eller på anden måde skaffer midler til vort arbejde. Hjertelig tak!

Vi gør os i landsstyret umage for at finde alternative måder at indsamle midler på. Der gives næppe nogen fingerknips-færdige løsninger. I sidste instans drejer det sig om vel om missionssind. Gud give os fortsat missionssind, hvad enten vi er med i Israelsmission eller ydre mission.

I det forløbne år har vi haft et fortsat godt samarbejde med Sudanmissionen vedrørende bogholderi og regnskabsføring. Samarbejdet mellem de forskellige missionsselskaber vil i det kommende år blive styrket. Det er planen, at der fra begyndelsen af 2003 oprettes et Fælleskontor i Ydre Missions Hus, således at de forskellige missionsselskaber får fælles regnskabsafdeling. Men for nu at skære det ud i pap: Penge, der sendes til fx Brødremenigheden, indgår på *deres* konto, og penge til Israelsmissionen på *vores* – naturligvis! Med dette samarbejde på det administrative plan håber alle på en økonomisk besparelse for alle selskaber.

Landsstyre, sekretariat, frivillige medarbejdere og ansvar

Med hensyn til landsstyrets sammensætning følgende: Israelsmissionens landsstyre består af otte medlemmer, hvoraf fem er valgt af Israelsmissionens venner/medlemmer, mens Landsstyret vælger tre. Af de medlemsvalgte medlemmer er Kai Kjær-Hansen i år genvalgt – uden modkandidat.

Af de tre landsstyrevalgte er der i forbindelse med dette årsmøde sket to ændringer:

1) En plads tilfalder ifølge lovene en person, som vælges af landsstyret efter indstilling fra Israelsmissionens Unge. Valget af denne person vil finde sted snarest.

Denne plads er blevet ledig, efter at Peter Ulrik Jensen, nyudnævnt sognepræst i Roskilde, i januar måned meddelte, at han ikke ønskede at fortsætte som medlem af landsstyret, en post han har haft siden 1996. Her skal der lyde en stor tak til Peter Ulrik Jensen for tid og kræfter, han har givet Israelsmissionen. Op gennem 1990'erne har han været en central skikkelse blandt de unge og målrettet arbejdet for en ungdomsbevægelse i Israelsmissionens regi; meget naturligt blev han da også IU's første formand, efter at han i et år havde været kirkevolontør i Jerusalem.

2) Yderligere en plads er blevet ledig, efter at Jakob Zeuthen her i april måned har meddelt, at han ønsker at udtræde af Israelsmissionens landsstyre. Også valget af denne person vil finde sted snarest.

Også til Jakob Zeuthen skal der lyde stor tak for det engagement, han har lagt i Israelsmissionen. Han trækker sig nu efter i alt 13 års arbejde i landsstyret, i hvilket han siden 1991 har fungeret som næstformand. Igennem sin tid i landsstyret har han været med til at trække læsset, således at der stadigvæk er noget, der hedder Den Danske Israelsmission. I landsstyret har han utrætteligt gjort sig til talsmand for vigtigheden af den folkekirkelige bredde i Israelsmissionen.

På sekretariatet i Christiansfeld danner vores generalsekretær stadigvæk en slags enmandshær – dog med ungdomssekretæren arbejdende i det tilstødende kontor. Heinrich Pedersen skylder vi stor tak, fordi han ikke blot på bedste måde varetager en generalsekretærs opgaver, men også fordi han klarer en lang række praktiske opgaver, som under normale forhold *ikke* hører en generalsekretær til. Som formand er jeg ikke særlig stolt over, at vi ikke kan tilbyde en generalsekretær bedre arbejdsvilkår, men det forbyder økonomien her og nu. Desto større er vores taknemlighed til ham.

Bodil F. Skjøtt, der op gennem 90'erne har været tilknyttet Caspari Center, fortsætter som redaktionssekretær af det internationale tidsskrift *Mishkan*, som udgives af Caspari Center. I

nærmeste fremtid skal en ny stillingsbeskrivelse udfærdiges, idet hun fortsætter på deltid som Israelsmissionens medarbejder. For hendes engagement og store mødevirksomhed fortjener hun stor ros.

Israelsmissionens Avis udkommer med 10 numre, som sendes til omkring 4.500 abonnenter. Birger Petterson, Skjern, udfører fortsat en stor frivillig indsats i sin hjælp til redaktøren med at få et læseværdigt blad på gaden. Rigmor Vammen, Ikast, leder Israelsmissionens Gaveshop og Jens Arne Skjøtt, Ølsted, står i spidsen for salget af YM-lodsedlen.

Vi har stadig brug for sådanne frivillige medarbejdere, og vi er parat til at give sådanne ansvar. I den forbindelse skal nævnes, at landsstyret i det forløbne år har arbejdet meget med at diskutere en ny struktur for Israelsmissionen, hvor venner af Israelsmissionen udfordres til at påtage sig et større ansvar for missionens arbejde. I denne diskussion er vi blevet hjulpet af Poul Langagergård, som har ydet stor konsulentbistand. Endnu er vi ikke færdige med disse strukturdrøftelser, hvorfor en nærmere præsentation af disse må vente.

Israelsmissionens Unge

Jeg skal ikke her tage ordene ud af munden på Peter Madsen, formand for Israelsmissionens Unge, som aflægger sin formandsberetning efter min. Blot skal jeg udtrykke stor taknemlighed for det arbejde, der udføres af IU's bestyrelse, af de lokale IU-foreninger og af IU's ungdomssekretær, Henrik Nordborg, som i de første tre måneder af 2002 har haft orlov og gjort erfaringer som præst, men her fra 1. april er tilbage som ungdomssekretær i Christiansfeld. I orlovsperioden er hans arbejde på bedste måde blevet udført af Maria Søgård.

Det seje træk, som hører al mission til, ligger også foran IU og dets fortsatte arbejde. Af IU-arbejdet håber vi, der kan udgå personer, der vil fortsætte Israelsmissionens arbejde i de kommende år. Vi glæder os over den klare missionsprofil samt involveringen i Musalahas arbejde, forsoningsbevægelsen mellem kristne palæstinensere og messianske jøder. Dette engagement kom i 2001 blandt andet til udtryk i et besøg af to unge fra Musalaha, som holdt over 50 møder rundt omkring i Danmark.

Var det så et godt år?

Der gives næppe et entydigt svar på spørgsmålet, om perioden fra sidste årsmøde til dette var et godt år. Vi vil huske 2001 for dets 11. september. Vi vil huske denne periode for den triste eskalering af terror, vold og gengældelse i Israel. Men disse forhold skal dog ikke få lov til at styre os og vores frimodighed, når det gælder den sag, Gud har lagt på vore hjerter, nemlig Israelsmission.

På Israelsmissionens vegne takker jeg alle venner af Den Danske Israelsmission for støtte og forbøn. Lad os fortsætte med at tale sådan om de stridende parter i Mellemøsten, at vi ikke dehumaniserer den ene part. Lad os fortsætte med at bede om fred i Mellemøsten. Lad os fortsætte med at bede for vore udsendinge. Og bede om at messianske jøder og palæstinensiske kristne må vise vejen til forsoningen. Og at mennesker – jøder såvel som ikke-jøder – må komme til tro.

Det brænder på i Mellemøsten – ja! Lad os fortsætte med at være tændt af Kristi kærlighed og pege på Guds kærlighed til *alle* mennesker, sådan som den er kommet til udtryk i Jesus – Israels Messias og hele verdens frelser.